

Og hvad så næste år?

Copenhagen Filmfestival '94 havde slået et stort brød op, og hvis man har tænkt at gøre det samme til næste år, bør kræfter fra de øvrige festivaler engageres og udenlandske interesseorganisationer motiveres...

af Carl Nørrested

Hvordan kommer Copenhagen Filmfestival 1995 til at se ud. I år fik Copenhagen Filmfestival i september sin egen markante profil. Det var ikke længere blot forkørsler af sæsonens film, men blev så bredt formuleret, at den var nærmest altopslugende. Forbilledet var utvivlsomt foregående Natfilmfestival – og kører man linien helt ud fra Filminstitutts side, overflødiggøres faktisk både Natfilmfestivalen og i mindre grad Det danske Filmværkstedets festival hvert andet år; det var næppe meningen. Copenhagen – har basis i Filminstitut – plus bryggeripenge, Natfilmfestivalen i bryggeripenge og Filmværkstedets er baseret på Filminstitutts nåde. Det kraftige potentiale af beslutningstagende interesseorganisationer er nu samlet, men ingenlunde koordineret omkring Copenhagen Filmfestival.

Copenhagen har hidtil levet højt på, at nogen kunne sige, at de havde set high rated amerikansk film, før en anden fik nusset sig sammen til at se den til de almindelige forestillinger. Ingen tvivl om, at de store udlejningsselskaber og biografer kan tjene penge på, at nogle er in og med på noderne – og det var så det, indtil sidste år.

1994s festivals spekter var virkelig stort: Gay og Lesbian-festivalen var sluset ind og dets smarteste film og festskrud tager sig nu bedre ud i Imperial end i Husets Biograf. Men der var ikke afgivet plads for nok film lige netop dér og flere af G.L.s titler havde bestemt tålt de rammer. Der var indlemmet en åbenlys opgave for Filmmuseet – en retrospektiv Knut Hamsun-serie – værs'go' glittet bogprogram fra norske filmhistorikere hyret af FI, men så en mere

end katastrofal svigten på forevisningssiden: Biffen ved Rådhuspladsen kunne kun vise stumfilmene (*Pan, Hårda viljor*) i widescreen, 24 billeder pr. sekund og uden musikkedsagelse. Institutionroduktionen var så lemfældig i Festivalavisen, at de færreste bemærkede den og da slet ikke den halvhjertede appel til pædagoger, der traditionelt skal have en lang linie. Det rette forum havde været et velfortjent samarbejde med litteratur, tysk og filmvidenskab på universitetet. Sidste og vigtigste gruppe var særrækker af franske, italienske, portugisiske, nordiske samt Manga film (udlejningsselskabet for de japanske splattertegnefilm, som huede mange ved Natfilmfestivalen). De fleste fra denne gruppe vil aldrig blive vist ved normale forestillinger. De eneste særrækker, der overlevede, var dem, der blev ordentligt orienteret om, bortset fra Manga, der havde et basispublikum af splatterfans. Det var ikke via introduktionerne i festivalavisen, der var overvældende og OK, men de pæne glittede småhefter, som Filminstituttet producerede (til Hamsun – der af andre grunde glippede – og Italien) samt via opmærksom orientering i dagspressen, at særrækkepublikummet dukkede op. Indholdet i de glittede småbøger var heldigvis skrevet af engagerede skribenter og udgik netop ikke fra Filminstitutts egen presse-tjeneste. Den tradition skulle Filminstituttet tage ad notam. Det betød faktisk, at de italienske film blev virkelig godt besøgt i Posthusteatret, fordi de var udvalgt af en italiensk ekspertgruppe *Made in Italy*, der også stod for en glimrende pressekonference, som Filminstitutts repræsentant kun virkede desorientere-

rende i. Den burde udelukkende være kørt af Carsten Brandt og italienerne og FI som en anonym administrator. De portugisiske film blev ladt fuldstændig i stikken både af ophavsland og FI. Introduktionsmateriale skal være i orden, så er der også interesse. FI skal kun være administrativ ramme og holde snuden fra introduktioner. Her kan instituttet ligeledes lære, at det herefterdags helt bør holde sig fra introduktioner til filmuger og overlade det til kompetente engagerede forskere/skribenter, eller overlade introduktionen til specialister fra værtslandet og udelukkende bruge egen pressetjeneste til det udmærkede tidsskrift, Dansk Film.

Vil FI markere sig kulturpolitisk – og det var der åbenlyse tendenser til ved denne festival, må det presse på de store biografer, for at vise 'mindre' film til festivalen. Det kan kun ske med økonomi. Der må nødvendigvis skabes større skævhed i udbuddet på centrumsteatrene. Det kan ikke nytte noget, at de amerikanske film får snigpremierer på luksusbiograferne, at de distributionsløse latinske kommer på Posthusteatret, Vester Vov Vov – skønt Posthusteatret nok er den hyggeligste ramme omkring dem, at eksperimenter og splatterfilm er overladt til Husets Biograf og så de næsten hjemløse nordiske film havner kaste-løst i Biffen.

Hvis brødet skal slås så stort op til næste år (og det så jeg faktisk gerne) bør kræfter fra de øvrige festivaler engageres og udenlandske interesseorganisationer motiveres.

Kryptikeraspektet ved Natfilmfestivalen er langt bedre tjent ved event-lancering under Kosmorama Nights.

Særrækkerne er bedre tjent med Copenhagen Filmfestival, men de må afvejes bedre og opnå en fast norm. Det kommer til at kræve takt- og finfølelse i Fls administration, der skal kombinere de stærke udlejere og centrubioografer med de udmarvede art cinemas. Men *skridtet er jo i* og for sig *taget her i 1994*. Nu skal *der gæses* og det buldrende tomme kulturår skal være en glimrende anledning. FI skal til at være tendentstøst kulturpolitisk motiveret. Hovedfjenden er amerikansk filmindustri.